Napsal uživatel Šaolín
Pondělí, 01 Leden 2001 01:00

Má-li se folk charakterizovat jako hudba převážně akustická, pak je toto nerecenze folkové desky. Zároveň ale také jazzové, soulové, trochu popové, new ageové i funkové. Pro většinu vnímavých jedinců je však především šokujícím odhalením geniálního básníka a stejně tak nadaného zpěváka Dana Bárty.

Přiznám se, že dosavadní Bártovo dílo znám jen zprostředkovaně, ať ze sdělovacích prostředků či přehráváčů mých známých. Vlastně neposlouchám pop a naše současné popové rádobyhvězdy vůbec. Nedávno jsem na chatu šokoval neznámou dívku, když jsem nevěděl nic o pánovi jménem Maxa.

Co je to tedy za desku, ta ILLUSTRATOSPHERE? Především pocity. Od začátku do konce. Texty, které za posledních deset let nemají, alespoň v popu, obdoby. Robert Křesťan střihlý Frantou Stralczynským: "Jestli mě něco trápí / jsou malé výlety pryč od vás moji milí / Nesli jste mě / a houpali výkyvy chůze dál kolem vozů / Naprázdno pasti sklaplé / nátuře zvířete připomínají smetí / těsně před tím / než se svěřím / tmavým rohům." Obrazy chvílemi až neskutečné připomínají exotické sny hlavního hrdiny knihy Bylo nás pět, při jejich poslechu máte pocit, že můžete volně plout prostorem a vnímat nekonečno a hned zase konkrétní věci a pocity: "To mé já kontra básník / za nocí a rán / spoléhá když se zasní / že básník víc je sám / nemoudří ve svých arénách / básník a s ním mé malé já / pak odpočívají / v tichu zvláštním / co se v příští chvíli rozpadá."

Hudebně je celá deska pojata jako jedna velká kompozice, na skladbě se většinou svorně podílejí kmenoví hudebníci. Tedy především Miroslav Chyška (kytary), Filip Jelínek (synťáky) a Robert Balzar (kontrabas a baskytara). Tuto sestavu ještě doplňuje Jiří Slavíček na bicí a pianista Stanislav Mácha. V prvních čtyřech skladbách se tedy začíná v převážně jazzovém duchu, postupně pak nálada přechází přes funky až po jakousi new age, což vrcholí osmou In Strumo. Následující Původně paví přináší vítané uvolnění a desátá Divení už opět kráčí vyrovnaně cestou jazzových harmonií. Jeden z nejlepších textů na desce najdeme právě zde. Pro mě však vrcholné dílo, a to jak po hudební i textové stránce, představuje čtvrtá Kontrabásník. Tu už v těchto dnech můžete slyšet na některých regionálních rozhlasových stanicích, celoplošně ji zatím vysílá jen Praha.

Dan Bárta nejen v Kytici, ale poslední dobou každým svým počinem potvrzuje, že to není jen bezduchý popík, za kterého jsem ho, bohužel, až donedávna považoval. Je to především neskutečně talentovaný zpěvák a věřím, že i člověk, který by do budoucna mohl poměrně významným způsobem ovlivnit úroveň oficiální české "I. ligy". Výjimečnost situace už potvrzuje i přítomnost dalších špičkových muzikantů, jejichž výkon na téhle desce si ani netroufám hodnotit. Technicky naprosto precizní hra totiž navíc nepostrádá zajímavé harmonické fígly, ze kterých i já časem určitě budu čerpat inspiraci.

Sečteno a podtrženo - ani nevím, proč jsem v music shopu sáhl právě po téhle desce, nevím, proč jsem si ji koupil a vložil do přehrávače. Jedno však vím určitě - že si ji musím pouštět znovu a znovu. A vám doporučuji totéž.